

Inclusief onderwijs als christelijk ideaal

Jezus is het toonbeeld van inclusie; zoekt in Zijn tijd op aarde voortdurend het ongemak op en leeft samen ('participeert') met alle lagen van de samenleving: vissers, tollenaars, geleerden als Nicodemus, hoeren, discipelen en melaatsen. God geeft ons de opdracht om hierin Jezus te volgen. Dat is de lijn die we zien in het Oude Testament en bij de vroege christenen: "God is onze gastheer, we leven in Zijn land. Daarom mogen we gastvrij zijn uit dankbaarheid en gehoorzaamheid aan God Die, zoals in Jezus' gelijkenis in Mattheüs 25, zowel de grote Gastheer als de potentiële gast is" (Anderson). Die gastvrijheid staat centraal in ons handelen als christen en dus ook als christelijke leerkracht.

Bijbels inclusief onderwijs gaat voor ons daarom om het gastvrij ontvangen, het omarmen van iedere leerling. De kern van inclusie is voor ons niet dat je elk kind optimaal bedient in zijn of haar ondersteuningsbehoefte, maar dat ieder kind voelt dat het er helemaal bij hoort en van waarde is. We verlangen ernaar dat onze scholen – hoe beperkt ook - een weerspiegeling van de christelijke gemeente zijn, inclusief zijn: "waar iedereen zijn eigen gaven heeft, waarin mensen niet opgevat worden als individu, maar waar ze volwaardig onderdeel zijn van een gemeenschap. Een gemeenschap waarin de zwakste net zo belangrijk is als de sterkste. Een gemeenschap waarbij het nut voor iedereen behartigd wordt. Vanuit het Bijbelse liefdesgebod gaat het hierbij allereerst om de gerichtheid op de ander" (De Muynck). Vanuit deze overtuiging willen we onderwijs bieden waarin elke leerling een plaats heeft en kan participeren.

We ervaren hierbij dagelijks dat dit christelijke ideaal botst met de werkelijkheid; in de organisatie van onze samenleving en het onderwijs maar ook in ons eigen denken en handelen. We zoeken naar manieren om, rekening houdend met deze context, toch vorm te geven aan inclusie.